

az egyakaratot hitveseddel, testvéreddel, gyemekeddel, szomszédoddal, munkatársaddal, minden emberrel, és szűk, zárt világodon át így majd az égi láng ma is és megszólalsz a lélek nyelvén te is!

Tudni fogod: másnak is van gyásza, fájdalma. Másnak is van panasza, bánata. Megérted társaidat s azok is megértenek téged. A lélek fényénél meglátod: másnak is van igaza, másnak is van értéke, és neked is vannak tévedéseid, hibáid! Pünkösöd, mely színes, mint a tavasz virága, szép, mint a madár dala, kiteljesedik benned és megszólalsz más nyelven, mint eddig: megbocsátasz ellenségednek, aki megbántott, együttérzel a szenvedőkkel, testvéri, meleg szeretettel szólsz az idegenhez. A szentlélek teljessé lesz benned!

Testvérem! Adja az égi Atya, hogy sebesen zúgó szél zendülése töltse be lelked, formáljon át, alakítson át, tegyen mássá, hogy szólhass azon a nyelven, melyet mindenki megért.

Ez a pünkösdi lélek tanítása. Légy egyakarattal Istennel, felebarátoddal, az emberrel, ma és mindenkoron. Ámen.

SZABÓ DEZSŐ

KIÖNTÖM LELKEMET

Joél 2, 28

„És leszen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre és prófétának a ti fiaitok és leányaitok, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok pedig látomásokat látnak“. Ahol és amikor ez történik, ott és akkor pünkösöd születik. Így volt ez háromezer évvel ezelőtt Izraelben, Joél idejében s így volt kétezer esztendővel ezelőtt Jeruzsálemben, a gyászoló, majd öntudatra ébredő, végül az Isten szentlelkét elnyerő tanítványok esetében. Péter a szentlélek birtokában csodálatos prédikációt tartott. Az emberek azt mondták: részeg. Pedig nem volt részeg, csak kiöntötte Isten rá a lelkét.

Így van ez a természet életében is. Nézzétek meg, ilyenkor tavasszal a természet micsoda pünkösödöt ül, Fű, fa, virág! Erdő, mező, berek! Patak, felhő, madár! A kéklő ég, a tündöklő nap! A zsoltáríró hogy is jellemzi ezt? „Kibocsátod a te lelkedet, megújulnak és ujjá teszed a földnek színét“. (Zsolt. 104 : 30).

De vajon csak egyes kivételesekre, mint voltak hajdan Jézus tanítványai, vagy csak kivételes időben, mint amilyen a tavasz a természet életében, — ömlik az Isten lelke? Nem! Isten lelke ömlik örökké, szakadatlanul a világra. Úgy amint mai, ünnepi szentleckénk mondja: „És leszen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre.“ Minden testre, időtől, helytől függetlenül. Mint ahogyan ömlik a napnak fénye a kis ökör-

szemre és a kőszáli sasra egyaránt. Mint ahogyan hull a májusi esőcsepp búzára és konkolyra egyaránt. Csakhogy ki kell menni a napfényre, nem pedig bezárkózni a pincébe, ha azt akarjuk, hogy ránksüssön az. A palántát a szabad ég és nem a diófa alá kell ültetni, hogy ráhullhasson az égi permet. Isten önti, önti az ő lelkét, időtől, tértől függetlenül, mert azt akarja, hogy világa tökéletesedjék, az ember pedig istenfiúvá s így boldoggá legyen. Isten örök pünkösödöt akar.

Sajnos csak néha telik be Istennek e csodás, örök akarása. Íme nekünk is egy évben csak egyszer van pünkösödünk. De tudjátok, testvéreim, azért csak mi vagyunk hibásak. Isten, a nagy Adó örökké sugározza a szentlélek drága, éltető lelkét.

Mi történik, ha hagyjuk, hogy pünkösöd legyen bennünk? Mi történik, ha hagyjuk, hogy Isten kiöntse ránk az ő lelkét? Az, amit Isten mondat Joéllel: prófétálnak a ti fiaitok, leányaitok! Oh, micsoda eszményien boldog állapot! Prófétáló fiak és leányok! Kiváló emberek! A proféciaiban maga az isteni akarat és gondviselés rejlik.

És így van ez ma is. Míg Isten világunkat fenntartja, addig önti lelkét s addig az azt befogadók mind-mind prófétákká lesznek. Óh, nemcsak a vallásnak vannak prófétái. Az erkölcsnek, az emberségnek és a jóság-
nak, a békességnek, az igazságnak, a szépségnek, a munkának, az akarásnak, a tudásnak boldog megszállottai: a mai világ prófétái. Boldog lehetsz, amikor olyanok között élhetsz, akikről lesugárzik a profétaság s még boldogabb, ha érzed, hogy hagyta magadra ömleni a lelket, s te magad is prófétává lettél. Hogyan teheted ezt? Fogadd be a rád ömlő lelket: fordítsd arcodat a nap felé, szívedet tedd ki Isten ege alá, lelked ablakát tárd ki s tiéd lesz Isten szentlelke!

Mi is e szentlélek? „A szentlelken értem Istennek erejét, jóra való segedelmét, főként az igazságnak lelkét, mely az értelmet felvilágosítja, a szívet megtisztítja, az akaratot megerősíti, szóval megnyugtat és boldogítja.“ S mikor rájössz, hogy te, a gyenge, szentlélek által erőt nyertél, segedelmre a jóság útjára terelgetett s az igazság ösvényét látod, hogy értelméd felvilágosodott, szíved megtisztult, akaratod megerősödött... akkor életed már profétizmus s te prófétává lettél a húszadik században.

Hogyan lesz még, ha Isten kiönti az ő lelkét...? „Lészen pedig... hogy véneitek álmokat álmodnak!“ Mind gyakrabban ömlik ki Isten lelke öregeinkre, lassan örök lesz számukra a pünkösöd, míg nem az álom valósággá lesz: Isten szentlelke által övék lesz az üdvösség. De mielőtt ez történne, álmaikat mesélik az öregek a fiataloknak. Vannak, akik nem hallgatják meg, „unalmasak az öregek!“ — mondják. De egyesek meghallgatják és tanulnak belőle. Tartozz ezek közé! Mert nemcsak a jó pap tanul holtig, hanem az okos ember is.

Röviden ez a pünkösöd lényege: Isten kiönti az ő lelkét minden testre. Rád is, most is, itt is! Itt a templomban, most pünkösöd ünnepén. De nemcsak most és itt, hanem mindenkor, mindenütt. Tanuld meg elfogadni azt, legalább amikor szükséged van rá. Nyitsd ki lelked ablakát, tartsd arcodat, a sápadtat, a napra; sóvárgó szívedet a szentlélek esőjébe. Kapcsold be a rádiót, csodálatos az örök pünkösödi adás!

Légy profétává! Nem kell azért teveször-csuhát ölti, mint János a Jordán mellett. Csak hadd, hogy a rádömlő lélek szívedet megtisztítsa, akaratodat megerősítse, értelmedet felvilágosítsa. Légy tiszta! Légy erős! Legyen benned világosság!

Ifjak, lássatok csodaszép látomásokat! Sarkaljon, buzdítson tette, munkára, hűségre és kitartásra a látomás, hogy meg tudjátok építeni boldog jövőtöket, Isten szép világán. Ámen.

MÁJAY ENDRE

RAGYOGJ REÁNK PÜNKÖSDI VILÁGOSSÁG!

(Úrvacsorai agenda)

Jn 8, 12

Jézus kezébe lámpást adott az Isten: a hit sugárzó szövétnekét, a jóság szívet melengető fényét, a szeretet lobogó lángját, hogy világítson mindenkinek. És amerre csak járt a lámpásos ember, a Názareti, mindenütt világosság támadt, mindenütt fény gyúlt a szívekben. Ő mindenkinek világított, aki csak meglátta lámpásának fényét: ez volt élethívátása. Nem kérdezte, hogy miért és hogyan, kinek és meddig, csak azt tudta: „Én vagyok a világ világossága“. De vajon a csillag kérdi-e, hogy miért ragyogjon; a hajnal, hogy miért pirkadjon; a gyertya, hogy meddig lobogjon?

Jézus élete a fény, a világosság életét és mint örök forrása a derűnek, a melegségnek, a lélek ragyogásának, mindenki felé egyformán szórta sugárát: az élet számkivetettjeinek és nyomorultjainak, akiknek eddig csak a nyomor s szenvedés volt a sorsuk; azoknak, akik éheztek és szomjúhozták az ő igazságát, mint ahogy várja a tél fagyában megdermedt föld a tavasz melengető csókját, a vámszedőknek és bűnösöknek, a síróknak és szenvedőknek, akik remélték a szeretet vigasztaló melegét és megbocsátó jóságát, mindenkinek, aki kereste a mennyei Atyával való találkozás új életet támaztó boldogságát.

De egyszerre sötétség borult a világra, amikor Jézus kezéből kivették és eloltották a lámpást azok, akiknek élete a sötétség: a farizeusok és írástudók. Már úgy látszott, hogy a nagypénteki kereszt, a rémület és megbotránkozás, a csüggedés és félelem árnya erősebb a jézusi élet és példa világosságánál. Ám a húsvéti hajnal fénye boldog bizonyosságként árasztotta a tanítványok és követők lelkébe, hogy a fény, a világosság: a jézusi élet nem pusztult el, csak éppen meg kell találni az elveszített lámpást: az evangélium szellemét.

És így virradt fel pünkösdi napja. A tanítványok egy akarattal gyűltek össze, mindenikük lelkében ott élt valami megmagyarázhatatlan ér-